

wsOy

VERA VALA

Persikankukkien
aikaan

VERA VALA

Persikankukkien
aikaan

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© VERA VALA JA WSOY, 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52277-6

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Tämä kirja on omistettu
haahuilijoille ja sivupoluille eksyneille*

PROLOGI

DALIA ISTUU Tyrrhenanmeren rannalla ja katsoo, miten aaltojen helmeilevä reuna sivelee hiekkaa. Aurinko on laskemassa horisontissa ja takertuu punertavana heijastuksena merenpintaan aivan kuin yrittäen pitkittää antautumistaan yölle. Lopulta kuu nousee yhtä himmeänä ja epävarmana kuin Dalian toivo siitä, että odotus ei ole turhaa.

Dalia palaa rannalle joka kesä, vaikka täällä aikanaan vanotut valat ovat haalistuneet ajan saatossa ontoiksi sanoiksi. Hän toivoo, että tuuleen haihtuneiden toiveiden rippeet riittäisivät sillaksi tulevaisuuteen.

Häpeän ja syyllisyyden puntarissa Dalian omat unohdetut lupaukset ja petokset painavat vähintään yhtä paljon kuin ne, jotka hän haluaisi toisessa tuomita. Hän on kutonut valheiden verkkoja ja joutunut itse osittaisten totuuksien ansaan. Kuolleet kummittelevat painajaisissa, eikä hän kuitenkaan tekisi mitään toisin.

Dalia pelkää, ettei tämä yö tule muuttamaan mitään. Vaikka hän lopulta aistisi askeleet takanaan, tuntisi kosketuksen ihollaan, vaikka hän kuulisi äänen, joka hiljentää muut tai saa ne kaikumaan entistä suuremmalla vimmallalla – muuttuuko lopulta mikään? Hän on särkenyt sielunsa niin moneen osaan,

ettei tiedä, voiko sirpaleista koskaan enää kursia kokoon onnellista ihmistä.

Kaikesta tästä huolimatta Dalia ei haluaisi mitään muuta kuin tuntea toisen lämmön ihollaan. Rakkaus on syntynyt jo vuosikymmeniä aiemmin, ja vaikka Dalia ei ole itsekään aina ymmärtänyt omia tunteitaan, hän on vihdoin hyväksynyt, ettei pysty ravistamaan kaipuuta pois pelkällä tahdonvoimalla. Dalia haluaa, että he myöntävät kuuluvansa yhteen, kaikista heidän välilleen kasautuneista esteistä huolimatta. Hän haluaa kuulla vakuutteluja ja rakkaudentunnustuksia, joiden varaan he voivat rakentaa loppuelämänsä. Hän ei halua enää hukata yhtään vuotta väärinkäsityksiin tai pelkoon.

Dalia takertuu toivoon anteeksiannosta, ja siksi hän odottaa jälleen rannalla.

1.

Dalia, nykyhetki

DALIA KÄVELI oliivipuiden ohi huvilan ovelle ja tunsu samalla jättävänsä rankan päivän taakseen. Villa Dalian eteisessä hän hengitti syvään tuttua kiven ja puun tuoksua, jossa tuntui häivähdyks bergamotin raikkautta. Dalia mietti lääkärin sanoja laittaessaan takkinsa eteisen naulakkoon. *Jos on vielä jotain tärkeää tehtävää tai sanottavaa, niin nyt on hyvä hetki tehdä se.*

Dalia oli nyökännyt ymmärryksen merkiksi. Lääkäri oli pyytänyt anteeksi suoruuttaan, mutta Dalia oli vain arvostanut sitä. Oli hyvä muistuttaa ajan rajallisuudesta. Vaikka iän myötä lähes jokainen ruumiinosa kertoi vanhuuden lähenevän armottomasti, ihmiset halusivat silti siirtää syrjään ajatuksen väistämättömästä lopusta. Mutta jos oli vielä jotain tärkeää odottamassa oikeaa hetkeä, niin se hetki oli nyt koittanut. Ja Dalialla oli vielä paljon tehtävää.

Aivan ensimmäiseksi oli mietittävä, mitä hän laittaisi Emmalle ruoaksi lapsenlapsensa saapuessa niin monen vuoden tauon jälkeen Villa Daliaan. Dalia yritti iloita jälleenäkemisestä, mutta kivulias muisto riidasta pyöri sitkeästi mielessä.

Jos on vielä jotain tärkeää tehtävää tai sanottavaa, niin nyt on hyvä hetki tehdä se.

Dalia oli enemmän kuin valmis selvittämään kaikki roikkumaan jääneet, tuskalliset asiat, mutta olisiko tytär valmis solmimaan rauhan hänen kanssaan? Kipu alkoi sykkiä siinä mielen sopukassa, mihin äitien ikävä lapsiaan kohtaan pesiytyi, ja Dalia pyyhkäisi silmäkulmaansa. Hän huokaisi ja siirsi ajatuksensa takaisin Emmaan. Ehkä lapsenlapsen tapaaminen olisi ensimmäinen askel myös kohti tytärtä?

Ovikellon pirahdus sai Dalian säpsähtämään. Hän vilkaisi kelloaan. Oliko Emma jo saapunut lentokentältä?

Dalia avasi oven mutta perääntyi askeleen nähdessään kynnyksellä tumman hahmon. Varjo oli imaissut tulijan kasvot pimentoon, ja hetken verran Dalia ajatteli, että kuolema oli tullut häntä noutamaan.

– Päivää, Dalia.

Ääni menneisyydestä ei kuitenkaan kuulunut kuolleen vaan liiankin elävälle miehelle.

– Mitä sinä haluat? Dalia kysyi.

– Haluan puhua, mies vastasi sävyllä, joka kertoi, ettei kyse ollut pelkästä jutustelusta.

Dalia yritti vetää ovea kiinni, mutta määrätietoisesti ovenrakoon työnnetty jalka esti häntä.

– Jätä minut rauhaan.

Dalia vilkaisi miehen olan yli tielle. Emma saapuisi hetkellä millä hyvänsä, eikä Dalia halunnut lapsenlapsensa näkevän miestä.

– Odotatko sinä jotakuta?

Miehen katse tuntui porautuvan Dalian mieleen, ja ainoa keino suojautua oli muuntaa pelko vihaksi.

– Häivy heti paikalla.

Mutta tunkeilijaa ei voinut huijata sen paremmin kuin Dalian omaa mieltäkään.

– Pelkäätkö sinä, että salaisuutesi paljastuu koko maailmalle?

Miehen liukas, kiemurteleva ääni toi muistot aivan liian lähelle, eikä Dalia kyennyt peittämään värähdystään.

– Sinun tässä pitäisi pelätä, hän kuitenkin sanoi ja katsoi uhmakkaasti suoraan silmiin.

Miehen suupieli kohosi aavistuksen verran, kun hän näytti tekevän päätöksensä.

– Tapaamme pian uudelleen. Hyvin pian.

Äänestä huokunut uhkaus jäi roikkumaan ilmaan, ja Dalia saattoi vain katsoa voimattomana, kun menneisyyden painajaiset eloon herättänyt mies käveli kohti porttia.

2.

LENTOKONETTA YMPÄRÖI tiivis harmaus, ja ikkunasta heijastui vain Emman samea kuvajainen. Se tuntui sopivan mielessä velloviin ajatuksiin, jotka olivat pikemminkin loskalumen väristä sohjoa kuin niitä kirkkaita oivalluksia, joita hän oli toivonut lentokoneeseen astumisen tuottavan.

Koko lennon ajan Emma oli kyhjäyttänyt paikallaan toivoen, ettei kukaan tunnistaisi häntä. Aluksi hän oli ollut varma, että käytävän toisella puolella istuva pariskunta supisi juuri hänestä, ja myös lentoemännän hymy oli vaikuttanut surkuttelevalta. Emma oli pinnistellyt paikallaan ja katunut ankarasti lentokentällä juotua isoa kahvia. Kofeiini oli kuitenkin tuntunut välttämättömältä, sillä Emma oli pelännyt nukahtavansa lähtöportin penkille, niin epämurkavaa kuin se olikin. Univaikeudet eivät tarkoittaneet vain valveilla vietettyjä öitä, vaan niiden takia Emma saattoi torkahtaa kampaajan pestessä tukkaa tai ollessaan pimeässä elokuvateatterissa. Hän ei kuitenkaan halunnut nukahtaa kentällä keskellä Suomen talvesta irtiottoa kaipaavia matkalaisia.

Kun kone aloitti laskeutumisen Roomaan, Emma antoi periksi ja nousi paikoiltaan. Kävellessään koneen poikki kohti vessaa hän tunsi itsensä typeräksi, sillä kukaan ei osoitellut tai

naureskellut tai ylipäättään vilkaissut häntä. Kukaan ei selvästi tunnistanut häntä. Isosisko oli aina sanonut, että ihmiset ajattelivat ennen kaikkea itseään, ja jälleen kerran Emma saattoi todeta Annan olevan oikeassa.

Kun Emma istuutui paikalleen, lentoemäntä tuli kysymään, oliko hän kunnossa. Nainen lohdutti, että pieni turbulenssi laskeutumisen aikana oli normaalia eikä sitä tarvinnut pelätä. Emma kiitti ja tunsu olonsa hölmöksi. Lentoemäntä ei selvästikään ollut ajatellut Emman olevan pakomatalla, vaan luuli hänen pelkäävän juoruilun sijaan ilmakeuhkia.

Samassa pilvipeite lentokoneen ympärillä alkoi rakoilla, ja Emman lasista heijastunut kuva himmeni kokonaan. Ikkunasta avautui näky alhaalla leviävillä viheriöivillä kukkuloille, joiden takana hohti hopeaisena Tyrrhenanmeri. Pilvien lomasta tunkeutui auringonvalon kiila, joka sai pellot välkehtimään vihreän eri sävyissä. Koneessa kuului ihastuneita huokauksia, ja Emma huomasi itsekin hengittäneensä tavallista syvempään.

Käsi nappasi puhelimen laukusta kuin varkain. Vasta otettuaan ensimmäisen kuvan maisemasta Emma muisti, mitä oli vannonut vain pari päivää aikaisemmin. Entinen elämä oli nyt tauolla ja sen mukana oli kadonnut pakko taltioida jokainen hetki seuraajille. Emma taiteili huojennuksen ja huolen välillä. Miten nopeasti seuraajat kaikkonaisivat, kun hän ei enää päivittäisikään joka päivä? Ja samalla Emma tunsu sisällään lähes huumaavan vapauden tunteen, jonka voimin hän sulki puhelimen ja pani sen takaisin laukkuun.

Helmikuun lopun Italia näytti olevan kuin aivan eri maailmasta verrattuna loskaiseen Helsinkiin. Samassa olo tuntui hiukan keveämmältä, aivan kuin Emman mielen täyttäneen harmaudenkin lävitse olisi ujuttautunut muutama valonsäde, vielä hauraita mutta kuitenkin täynnä toivoa.

Kun Emma pani kentällä lentotilan puhelimesta pois, viestejä alkoi tulla heti. Siskot, Niklas, viimeisenä äiti. Olisi ollut helpompaa sammuttaa koko puhelin, mutta Dalian soiton varalta se ei ollut mahdollista.

Odottaessaan matkalaukkua Emma tunsu jännittävänsä harteitaan, aivan kuin kipeytyvä niska olisi suojannut muiden uteliaisuudelta. Hän pakotti itsensä kohottamaan katseensa ja huomasi, että suurin osa samalla lennolla tulleista jutteli keskenään tai tuijotti laukkuhihnaa kuin uskoen saavansa siihen ajatuksen voimalla vipinää. Vain kaksi Emman ikäistä naista vilkuili häntä samalla, kun he näpyttelivät kännyköitään ja supattivat jotain keskenään. Emma päätti olla miettimättä, mille juorususivustolle kaksikko kirjoitti hänen näkemisestään, ja keskittyi manifestoimaan matkalaukkunsa ilmestymään ensimmäisten joukossa hihnalle.

Fiumicinon kentän saapuvien lentojen aulassa oli hurja meteli. Emman olo oli kummallisen tuttu ja vieras yhtä aikaa. Edellisestä Rooman-vierailusta oli yli vuosikymmen, ja vaikka lentokenttää oli selvästi uudistettu sen jälkeen, tunnelma oli yhä sama. Kovaan ääneen toisiaan tervehtivät ihmiset, matkalaukkuja pursuavat kärryt, lentoyhtiöiden henkilökunta univormuissaan, liikematkustajia uneliaan näköisinä odottavat autonkuljettajat. Kuljettajien pitelemät nimikyltit olivat sentään vaihtuneet vuosien varrella paperiarkeista tabletille enemmän tai vähemmän oikein kirjoitettuihin nimiin.

Emman edessä oli kuljettaja, jonka tumma tukka lainehti ruskettuneiden kasvojen ympärillä ja jonka parransänki oli juuri sen pituinen, että mies huolehti varmasti neuroottisesti, että sai sen näyttämään täydellisen huolettomalta.

– Emma? autonkuljettaja katsoi kysyvänä Emmaa ja osoitti pitelemäänsä nimeä.

Emma pudisti päättään ja vilkaisi ympärilleen. Missä Dalia oikein oli? Autonkuljettaja ei kuitenkaan antanut periksi vaan toisti Emman nimeä. Mies oli suunnilleen hänen ikäisensä ja pukeutunut tyylikkääseen pukuun.

Hyvin istuva puku toi mieleen muistikuvan lapsuudesta. Käydessään Dalian luona kesälomilla Emma oli ajatellut, että Roomassa oli tavattoman paljon varakkaita liikemiehiä, niin paljon kaduilla oli näkynyt eleganteissa puvuissa kulkevia miehiä.

Hän muisti, miten hämmentynyt oli ollut tajutessaan yhtenä kesänä, että nuo hänen ihailemansa, tummassa puvussa kulkeneet miehet eivät useimmiten olleet menossa mihinkään tärkeään liikeneuvotteluun vaan palaamassa ruokatunniltaan tuiki tavalliseen työpaikkaan pankissa tai toimistolla.

Tuo ero suomalaisen isän pukeutumisen ja elokuvatähdiltä vaikuttaneiden miesten välillä oli korostanut sitä erikoista väli-tilan tunnetta, jossa Emma oli huomannut usein olevansa. Toisaalla oli koti-Suomi, jossa hänen helposti ruskettuva ihonsa kiinnitti huomiota erilaisuudellaan, toisaalla oli loma-aikojen koti, Italia, jossa hänet heti luokiteltiin ulkomaalaiseksi vaaleutensa ja aksenttinsa perusteella. Emma yritti kaivaa itselleen koloa kummassakin maassa, mutta aina säännöllisin väliajoin hän oivalsi jälleen uuden asian, joka osoitti, miten huonosti hän sopi lopulta kumpaankaan.

Äidillä vaikutti olevan helpompaa. Italiassa tummatukkainen äiti solahti aina paikalliseen elämänmenoon ja vaikutti täysin paikalliselta, vaikka hänenkin isänsä oli suomalainen. Italialaisten ruoka-aikojen, tuntemattomien tervehtimisen ja liikenteessä kiroilun ohella äiti oli alkanut kiinnittää enemmän huomiota heidän kaikkien pukeutumiseen.

Jos äiti ei ollut matkalla mukana, Dalia oli vienyt heidät tytöt ensimmäiseksi vaateostoksille. Isoäidin seurassa ei tepas-

teltu ympäriinsä turistien suosimissa lenkkari-sorts-yhdistelmissä vaan heille hankittiin nahkaisia sandaaleita ja helteisiin sopivia mekkoja. Pukeutuminen paikallisten lailla oli helpotanut hiukan ulkopuolisuuden tunnetta, mutta vain hiukan.

Eikä italialaisen pukeutumisen ihmettely ollut jäänyt pukumiehiin. Ehkä viimeisenä kesänään Dalian luona he olivat nähneet huoltoasemalla punaista Ferraria tankanneen autoilijan, joka oli kulkenut shortseissa ja risaisessa t-paidassa ja jättänyt bensiinijakajalle valtavan tipin. Anna oli ollut jo siinä iässä, että oli tunnistanut niin luksusauton kuin risti-riidan sitä ajavan ihmisen olemuksessa. Isosisko oli ihmetellyt asiaa ääneen, ja Dalia oli vastannut, että rikkailla oli varaa olla välittämättä siitä, mitä muut heidän ulkonäöstään ajattelivat. Emma oli silloin ymmärtänyt, miten vähän ihmisestä saattoi päätellä ulkomuodon perusteella.

Emma mietti Niklasta, joka uskoi vilpittömästi, että vaatteet tekivät miehen, ja siksi tämä kulutti järjettömiä summia ulkonäköönsä. Emma hymähti itselleen. Toisaalta Emma oli itsekin käyttänyt valtavasti aikaa videolla näkyvien asujen valintaan. Oli yllättävän vaikeaa olla välittämättä, kun seuraajat näsäviisastelivat Emman selvästi maistelleen ruokiaan vähän liikaakin tai vaihtoehtoisesti epäilivät, että kokatut annokset eivät näköjään maistuneet Emmalle itselleen, kun hän oli liian laiha, vaikka hän yrittikin tyrkyttää reseptejään muille.

Emma havahtui ajatuksistaan takaisin lentokentälle ja tajusi, että autonkuljettaja puhutteli häntä edelleen. Valkokaulustyöläisten pukukoodi oli Emman tietämän mukaan höllentynyt sittemmin jopa Italiassa, mutta autonkuljettajat sonnustautuivat näemmä yhä linjakkaaseen pukuun. Harteikas kuljettaja ei ollut lannistunut Emman kieltävästä eleestä vaan tarkisti jotain puhelimestaan ennen kuin toivotti hänet tervetulleeksi.

– *Benvenuta in Italia*, Emma.

Autonkuljettaja tarttui Emman matkalaukun kahvaan, aivan kuin asia olisi sovittu yhdellä lauseella, ja ele sai Emman hetkeksi sekaisin. Oliko mies varastamassa hänen laukkuaan? Oliko nimi pelkkä yhteensattuma vai oliko tämä suunniteltu juttu?

Viime hetkessä Emma sai ajatuksensa järjestykseen ja puristi laukun kahvaa tiukasti samalla, kun mies yritti vetää sitä itselleen. Kesti hetken ennen kuin autonkuljettaja tajusi, ettei kaikki ollut kohdallaan, ja irrotti otteensa.

– Saitko Dalian viestin? Olen Marco, hän lähetti minut hakemaan sinut.

Kuin vahvistaakseen sanomansa Marco veti esiin puhelimen ja näytti sieltä kuvaa Emmasta. Se oli otettu jouluna isän luona, ja Emma mietti, kuka sen oli lähettänyt Dalialle. Ei ainakaan äiti, mutta ehkä Anna? Oliko isosisko ollut Daliaan enemmänkin yhteydessä heidän kaikkien selän takana? Jostain syystä ajatus tuntui epämurkkaavalle.

– Kaunis kuva, mutta elävässä elämässä olet vieläkin kauniimpi, Marco sanoi ja hymyili nyt koko tasaisen, valkoisen hammaskalustonsa voimalla. – *Sei molto bella*, mies jatkoi aivan kuin Emma olisi näyttänyt kaipaavan aivan erityistä imartelua.

Emma tiesi tarkkaan, miten nuukahtaneelta näytti, ja päätti jättää kömpelön kohteliaisuuden omaan arvoonsa. Hän uskalsi kuitenkin vihdoinkin irrottaa otteensa matkalaukusta tarkistaakseen puhelimensa. Isoäidiltä oli kuin olikin tullut viesti.

Valitettavasti en pääse sinua vastaan, mutta Marco on palaa-massa Roomasta Tolfaan ja lupasi ottaa sinut kyytiin. Hänen numeronsa on...

– Missä Dalia on?

– Dalian piti mennä... Marco aloitti mutta vaikenen sekun-
niksi ja jatkoi sitten: – Daliassa oli joku meno, jota ei voinut
perua. Hänen pitäisi olla kuitenkin jo kotona, kun me pää-
semme perille.

Emma tunsu neuvottomuutta ja hetken hän toivoi, että
olisi voinut soittaa isälle ja pyytää neuvoa. Koska se oli mah-
dotonta, hän yritti miettiä, mitä isä olisi vastannut, jos Emma
olisi kertonut tilanteesta. *Vaikuttaako hän sarjamurhaajalta tai
raiskaajalta? Jos ruksit KYLLÄ: ota yhteys poliisiin. Jos ruksit EI:
hyppää kyytiin ja onnittele itseäsi ilmaisesta kuljetuspalvelusta.*

Emma päätti luottaa siihen, ettei Daliasta ollut ehtinyt tulla
riittävän vanhuudenhöperöä lähettääkseen jonkin paikallisen
kyläpervon hakemaan tyttärentytärtään lentokentältä. Niin
Emma lähti seuraamaan, kun Marco selitti pysäköineensä
auton läheisimpään parkkihalliin.

Emma ei oikeastaan tiennyt, mitä ajatteli uudesta kään-
teestä. Hän oli jännittänyt Dalian ensimmäistä tapaamista
niin pitkän tauon jälkeen ja tunsu tavallaan helpotusta, että
ensikohtaaminen oli siirtynyt väentungoksesta Villa Dalian
suojaan. Samalla Emma tajusi kuitenkin toivoneensa, että
isoäidin näkeminen poistaisi jollain taianomaisella tavalla
rinnassa tuntevan möykyn, joka välillä tuntui korventavan
hänet tyhjäksi. Joskus taas hänen sisuksensa tuntuivat täytty-
vän pikimustasta tuhoavasta voimasta niin, että hän pelkäsi
räjähtävänsä.

Ja nyt edessä oli lisää jännitystä lähes 100 kilometrin ajan
autossa tuntemattoman miehen kanssa, joka kuvitteli ole-
vansa varsinainen luoja lahja naisille. Ainakin Emma päätteli
niin uudella, häikäisevällä hymyllä säestetyistä silmäniskusta,
jonka Marco soi hänelle avatessaan auton etuoven. Emma oli
jämähäntynyt metrin päähän kiiltävästä, mustasta Maseratista

ja miettinyt, pitäisikö hänen istua etupenkille vai taakse, niin kuin taksissa tai yksityisten autonkuljettajien kanssa. Toisaalta Marcon autossa ei ollut virallisen kuljettajayhdistyksen merkkiä, eli ehkä mies oli joku Dalian tuntema luksus-uber-kuski, joka kuljetti ihmisiä Rooman ja Tolfan välillä.

Tai sitten Marco ajatteli olevansa kilpa-ajaja. Ainakin hän kaahasi pysäköintihallista sellaisella pelottomuudella liikenteen sekaan, että ikuiseksi pakanaksi itsensä mieltävän Emman teki mieli tehdä ristinmerkkejä.

Marco sujahteli kaistalta toiselle välillä äänimerkkiä soittaen, välillä samaa ajotyyliä noudattaville kovaäänisesti kirollen. Emma ei tiennyt, olisiko hänen pitänyt olla vain kauhuissaan vai pikemminkin kiitollinen, ettei ollut joutunut vuokraamaan autoa ja kohtaamaan hullunmyllynä pyörivää liikennettä itse. Marco ei tuijottanut heidän ympärillään jylistäviä rekkoja vaan vilkuili aivan liian tiheään Emmaa samalla, kun yritti virittää keskustelua heidän välilleen.

– Dalia sanoi, että viimeisimmästä Tolfan-reissustasi on jo yli kymmenen vuotta?

Intonaatio lauseen lopussa olisi pitänyt tulkita kysymykseksi, johon odotettiin seikkaperäistä vastausta pitkän poissaolon syistä, mutta Emma päätti leikkiä tyhmää ja tyytyi nyökkäämään. Dalia ei ollut varmasti kertonut Marcolle kauheasta riidasta, jonka jälkeen äiti ja Emma sisarineen olivat lopettaneet lomailun isoäidin luona, eikä Emmalla ollut vähäisintäkään aikomusta kertoa perheen yksityisasioita miehelle, jonka oli tavannut puoli tuntia aikaisemmin.

Marco sai puhelun, joka keskeytti onneksi tarkemmat utelut. Emma puoliksi odotti, että mies alkaisi puhua suoraan kännykkään. Langattomat kuulokkeet olivat kuitenkin saapuneet Tolfaankin, vaikka Marco elehtikin puhuessaan hermos-

tuttavan intensiivisesti. Emma yritti olla salakuuntelematta, mutta miehen kiivaalta puheelta oli vaikea sulkea korviaan.

– Ei täällä olla nukkeja kampaamassa... Minuthan ammu-
taan, jos sanon jotain tuollaista... Ei ole minun ongelmani...
Minulle maksetaan hymyilystä, sinulle maksetaan siitä,
että hoidat likaiset hommat... jos he eivät vakuutu hyvällä,
me muistutamme, miksi on heidän etunsa tehdä kuten
sanomme... rintama pitää ja petturit hirtetään...

Emma alkoi tulla tahtomattaankin uteliaaksi. Puhelu ei
kuulostanut ainakaan rakastavaisten riitelyltä, mutta ei myös-
kään autonkuljettajan työhön liittyvältä. Marcon väittely soit-
tajan kanssa kuitenkin keskeytyi ennen kuin Emma ehti pää-
tellä, mitä mies oikein teki elääkseen. Ulkonäkönsä puolesta
hän olisi sopinut malliksi, mutta puhetyyli viittasi enemmän
rikollisiin puuhiin. Emma ei uskonut, että Dalia olisi pyytä-
nyt jotain mafiosoa kuskiksi, ellei isoäiti sitten ollut menet-
tänyt täysin otettaan ja joutunut kierojen rikollisten juonien
armoille.

Emma toivoi, ettei Marco ollut ainakaan *sugar mummyn*
perässä juonitteleva gigolo. Dalia oli aina ollut vähän liiankin
terävä niin päästään kuin kieleltään, mutta mitäpä Emma tiesi
tämän nykyisestä kunnosta.

– Anteeksi, joudun hoitamaan vähän näitä työhommia
samalla, Marco sanoi.

Miehen ääni oli jälleen yhtä lämmin kuin aiemmin hänen
puhuessaan Emmalle.

– Ei se mitään.

Emma oli alkanut hengittää rauhallisemmin vasta, kun he
olivat ajaneet pohjoiseen vievälle moottoritiele. Liikenne oli
yhä runsasta, mutta suurin osa autoilijoista näytti noudattavan
liikennesääntöjä ainakin suurpiirteisesti. Marco ajoi parin-

kymmenen kilometrin ylinopeutta, ja aina kun navigaattori ilmoitti tulevasta tutkasta, hän jarrutti manaten kiihdyttääkseen heti metriä myöhemmin uudelleen ylinopeuteen.

Mutta liikenteen rauhoittuminen vei Emmen huomion jatkuvasta kuolemanvaarasta takaisin omiin ajatuksiin. Niklas oli lähettänyt uusia viestejä, ja Emmalle oli soitettu myös tuntemattomasta numerosta. Emma tunsi, miten kipu alkoi sykkiä pään etuosassa, ja tunsi suoranaista helpotusta, kun Marco alkoi jälleen puhella. Mies höpötti ensin seuraavien päivien sääennusteista ja Tolfan parsatilanteesta ja siirtyi sitten seuraavan kuun kyläjuhlaan, jota valmisteltiin jo viikkoja etukäteen.

– Aiotko olla täällä vielä silloin? Marco kysyi.

– Totta puhuen en tiedä, Emma sanoi.

Marco katsoi häntä tutkivan näköisenä niin pitkään, että Emmen teki mieli pyytää tätä pitämään katse liikenteessä.

– Miksi sinä tulit tänne juuri nyt?

Marco lausui kysymyksensä pehmeällä äänellä, ja hetken verran Emma tunsi houkutusta kertoa vieressään istuvalle tuntemattomalle, miksi oikein oli paennut Suomesta.

Mutta samassa joku ohitti heidät oikealta, ja Marco painoi äänimerkkiä kovaan ääneen manaten.

Hetki meni ohi, ja Emma tyytyi kohauttamaan harteitaan.

– Minun vain tuli ikävä Daliaa.

3.

Viikkoa aikaisemmin

EMMA TUNTEE olevansa ansassa tv-studion sohvalla. Kellertävät nojatuolit on asetettu korokkeelle, ja niitä vastapäätä on studion toisella puolella ankkuripöytä, jonka takana uutistenlukija on juuri lopettanut oman vuoronsa. Sen vieressä meteorologi alkaa viittoilla kohti karttaa ja kertoa Suomeen virtaavasta matalapaineesta, joka tuo mukanaan räntää.

Emmasta tuntuu kuin hän tarkkailisi itseään jostain ulkopuolelta. Meikki on täydellinen, samoin kampaus, jopa asu on valittu televisiostudion sohvän väriä miettien. Toimittajan katse huokuu ystävällistä uteliaisuutta, ihan kuten Emmen vieraillessa ohjelmassa edellisellä kerralla. Mutta aivan kuin kyse olisi mikä ei kuulu joukkoon -kuva-arvoituksesta, näkymässä on iso särö: Emma kyhjöttää tuolin reunalla ja näyttää siltä kuin haluaisi antaa ylen. Tai purskahtaa itkuun. Tai kumpaa-kin. Emma haluaisi poistua, mutta heidän vieressään välkkyvät punaiset numerot kertovat, että aika on loppumassa. Viisi, neljä, kolme, kaksi, yksi.

Kamera on kohdistettu Emmaan ja hymyilevään toimittajaan. Emma kuvittelee olevansa akvaariossa. Vesi hänen ympär-

rillään on pettävän kirkasta, sillä todellisuudessa maailmasta on loppumassa happi. Emmasta tuntuu, että on päästävä pintaan ennen kuin tukehtuu kuoliaaksi.

Iltapäivän puheohjelman toimittaja toivottaa katsojat tervetulleiksi seuraamaan Emman haastattelua. Hän mainitsee Emman reseptikirjan. Emma tuntee kuinka henki alkaa salpautua. Hän tietää olevansa suorassa lähetyksessä, mutta ilma ei tunnu riittävän enää. Tuntuu kuin hän olisi hukkumassa.

On päästävä pois.

Toimittaja on kääntynyt katsomaan Emmaa, ja naisen kasvoilla välähtää huoli, joka muuntuu kuitenkin välittömästi rohkaisevaksi hymyksi.

Ensimmäinen kysymys on helppo, ja Emma tietää, mitä siihen pitäisi vastata. *Kiitos, kaikki on upeasti. Reseptikirja on ollut menestys, ja voin paljastaa sen verran tulevasta yllätyksestä, että se liittyy jotenkin televisioon.*

Yksinkertainen, etukäteen harjoiteltu vastaus, mutta sanat ovat jääneet loukkuun mielen sisälle. Emma pystyy ajattelemaan vain seuraavaa kysymystä. Sitä, josta toimittaja on oikeasti kiinnostunut ja johon Emma ei halua vastata. Toimittaja katsoo Emmaa odottavasti, ja naisen kannustava hymy alkaa muuttua hermostuneeksi, kun sekunnit venyvät ja venyvät.

– Haluaisitko vettä?

Emma yrittää pusertaa kiitollisen hymyn toimittajalle mutta ei saa aikaiseksi edes irvistystä. Hän vain istuu paikallaan ja kuuntelee hiljaisuuden kohinaa. Hän saattaa tuntea, miten koko hänen vaivalla rakentamansa elämä murenee palasiksi hänen edessään. Koko kansan edessä, tai ainakin hiukan yli puolen miljoonan suomalaisen, jotka katsovat iltapäivän suosituinta puheohjelmaa päivittäin. Ja loputkin tulevat näke-

Yksi talo, monta tarinaa.

Emma on elänyt elämää, joka näyttää täydelliseltä:
suvun resepti teki hänestä hetkessä tunnetun
Suomessa, ura on nousussa ja rinnalla on
kunnianhimoinen tuottajapoikaystävä.

Mutta pinnan alla jokin alkaa murtua, ja Emma
pakenee vaikeuksiaan Italiaan – äitinsä suvun
kotiseudulle, jonne hänen ei ollut tarkoitus palata.

Isoäiti Dalian kivitalo persikankukkien keskellä
tarjoaa rauhaa, mutta paljastaa myös menneisyyden
kerrokset, jotka ovat aikanaan erottaneet äidin ja
tyttären – ja jättäneet Emmalle vain hajanaisia
muistoja. Kuka Dalia todella oli? Ketä hän rakasti?

**Persikankukkien aikaan on uuden romanttisen
ja psykologisen sarjan avaus. Villa Dalia -viihdesarjassa
seurataan Dalian taloon palaavia perheen naisia,
jotka alkavat vähitellen punoa esiin suvun vaiettua tarinaa.**

www.wsoy.fi

9 789510 522776

84.2

ISBN 978-951-0-52277-6